

РЕШЕНИЕ

№ 14018

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3046** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 във вр.с чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. А., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 22-ОК/27.01.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което не е допусната последващата молба на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ КП-01-123/09.01.2026 г.

С жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение, като се твърди, че същото е немотивирано и постановено в противоречие с административнопроизводствените правила и материалния закон. Жалбоподателят оспорва извода, че обстоятелствата във връзка със здравния му статус са преклудирани. Настоява, че са налице нови обстоятелства от значение за личното му положение и относно държавата му по произход. Оплаква се, че административният орган не е извършил задълбочена преценка на изложените факти. Поддържа, че са нарушени разпоредбите на чл.7 и чл.35 АПК, чл.76а ЗУБ, и принципите, залегнали в правото на Европейския съюз. Поддържа, че в последващата си молба е изложил нови факти, а именно – опасност за живота му поради налично онкологично заболяване "ходжкинов лимфом". В тази връзка намира, че налице хипотезата на чл.9, ал.8 ЗУБ, предполагаща предоставяне на хуманитарен статут и по други причини от хуманитарен характер. Позовава се на Решение на СЕС от 18 декември 2014 г. по дело С-542/13. Моли Съда да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган с указания за разглеждане на последващата молба на жалбоподателя по общия ред в производство за

международна закрила. В с.з. жалбоподателят се явява, моли за отмяна на акта, за може да постъпи в болница и да се лекува. Процесуалният му представител адв.С. поддържа жалбата, моли за отмяна на оспореното решение, като счита, че са били налице предпоставки за допускане на последващата молба на кандидата за международна закрила, доколкото няма произнасяне по чл.9, ал.8 ЗУБ. Подчертава, че ако не бъдат предприети мерки, заболяването на жалбоподателя може да доведе до сериозни последици и дори до летален изход.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ, в с.з чрез процесуалния си представител юк.П. оспорва жалбата, взема становище за нейната неоснователност и моли тя да бъде отхвърлена. Изтъква, че заболяването е обсъдено в решението, разгледан е въпросът, че жалбоподателят се е лекувал в Турция, като сам е напуснал лечението си, направена му е операция. Намира, че това обстоятелство не е достатъчно за предоставяне на статут, тъй като има и други органи, които биха могли да му съдействат да остане в България.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

За първи път А. А. А. е поискал закрила с молба вх.№ ОК-13-1410/05.08.2024 г., по която е постановено Решение № 11043/24.10.2024 г. на Председателя на ДАБ. Със същото на чужденеца е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано по съдебен ред и с Решение № 10071 от 24.03.2025 г. на АССГ по адм.дело № 11856/2024 г. жалбата е отхвърлена. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 13063 от 17.12.2025 г. на ВАС по адм.дело № 7084/2025 г.

С Решение № РПЗТ-53/05.08.2024 г. на Председателя на ДАБ чужденецът е настанен в помещение от затворен тип. Решението е обжалвано по съдебен ред и с Решение № 18379 от 30.09.2024 г. на АССГ по адм.дело № 8414/2024 г. административният акт е отменен. Съдебният акт е окончателен.

В хода на първото административно производство с писмо рег.№ М-16992/09.10.2024 г. на ДАНС (л.211, налично и по адм.дело № 11856/2024 г., служебно известно на Съда), съгласно чл.41, ал.1, т.1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" агенцията е уведомила ДАБ, че специализираният орган възразява на молителя да бъде предоставена закрила в Република България. Допълнила е, че разполага с информация, че А. А. А. представлява заплаха за националната сигурност, отразена в писмо рег.№ Т-2066/31.07.2024 г. Идентично по съдържание е писмо рег.№ М-17172/16.10.2024 г. на ДАНС (налично по адм.дело № 11856/2024 г., служебно известно на Съда) - че разполага с информация, че А. А. А. представлява заплаха за националната сигурност, отразена в Справка рег.№ RB202001-001-03/Т-6-4660/09.10.2024 г.

По време на предходното производство с молителя е проведено интервю, в което той е заявил, че бяга от конфликта в С.. През 2015 г. родното му село било под контрола на групировката ДАЕШ, но нямало военни действия. През 2017 г. в селото влязла редовната армия. На 20.02.2018 г. той бил задържан без основание в затвора "Г." в [населено място] от П., като бил обвинен, че е член на ДАЕШ. Прекарал в затвора пет години, през което време бил изтезаван. Освободили го на 20.02.2023 г. През м.май 2023 г. напуснал С. нелегално за Турция, където отишъл да лекува онкологичното си заболяване "ходжкинов лимфом". В Турция останал една година. При престоя в Турция е претърпял тринадесет химиотерапии, които са подобрили състоянието му, но искал по-добро лечение в България. Не е заявил проблеми с редовната власт в С.. Не членувал в политическа партия или въоръжена групировка, нямал взаимоотношения с армията или с полицията в С..

В съдебното производство по адм.дело № 8414/2024 г. на АССГ се представени медицински документи:

Формуляр рег.№ УП-23597/07.08.2024 г. за идентификация и оценка на нуждите, според който молителят разполага с медицинска документация за туморно заболяване на лимфните възли от болница в Турция, където се лекувал и провел химиотерапия. Социалният експерт определил кандидата като психически изтомян, в затвора получил първите симптоми на заболяването.

Формуляр рег.№ УП-23597/07.08.2024 г. за индивидуален план за подкрепа, според който е установена уязвимост на лицето като страдащо от туморно заболяване, за което разполага с медицинска документация. Придружен до МВР болница за становище и лечение.

Доклад рег.№ ЦХ-1814/19.08.2024 г. на гл.експерт в дирекция "Социални дейности и адаптация" при ДАБ, според който кандидатът е настанен на 06.08.2024 г. на територията на ПЗТ "Б.". Лицето било диагностицирано в Турция с болест на Х. – нодуларна склероза, за което представило медицински документи /изцяло на турски език/ от частна болница "Х." в [населено място]. На 07.08.2024 г. социален експерт от ДАБ посетил кандидата в ПЗТ "Б." и изготвил Оценка на нужди, вкл. конвой за съпровод за преглед в МИ на МВР. На 09.08.2024 г. молителят бил придружен от социален експерт на ДАБ и медиатор на Б. за преглед в МИ на МВР, където му е направен обстоен преглед, както и необходимите изследвания. Консултираният д-р Г. М. С. е описал резултата от прегледа и медицинският документ е приложен към личното дело на лицето. Отбелязано е: добро общо състояние, адекватен, афебрилен, щитовидна жлеза в норма за възрастта. В заключение: проследяването и лечението трябва да продължат в специализирана Онкохематологична клиника, с която МИ на МВР не разполага. На 15.08.2024 г. молителят е консултиран от психолог К. А.. Лицето е пожелало да бъде хоспитализирано за нов курс химиотерапия. На 16.08.2024 г. социален експерт на ДАБ е провел телефонен разговор с д-р Г. С. с молба за съвет относно желанието на лицето за по-нататъшно лечение. Мнението на хематолога е, че е необходимо изискване и ревизиране на пълната медицинска документация за заболяването и проведеното лечение до момента, тъй като наличните документи в лицето нямат официален вид и не би могло да се прецени доколко е вярна написаната информация. При наличие на въпросното заболяване е необходимо диспансеризиране на лицето в Окохематология трето ниво/ за конкретния случай/ и официално проследяване на заболяването. Д-р Г. С. е изразил мнение, че в С. с трети стадий на заболяване работят И. по хематология и Военно-медицински институт, но най-големите хематологични звена са в [населено място], Турция.

На 09.01.2026 г. е подадена последващата молба за предоставяне на международна закрила, в която молителят е посочил, че оспорва извода, възприет от ВАС с решението от 17.12.2025 г., че по отношение на него Турция се явява "трета сигурна страна" по смисъла на § 1, т.9, б."а-г" от ДР на ЗУБ, тъй като турските власти не са му предоставили законен статут на пребиваване, не се е ползвал от временен, хуманитарен или друг вид статут, не е имал достъп до безплатно лечение и полученото лечение на турска територия е реализирано извън общата система на здравеопазване. Заявил е, че на територията на Турция е ползвал документ за самоличност, издаден на друго лице, с цел допускане до неотложна операция. Допълнил е, че цялото му лечение в Турция и финансирано от семейството му, което живее в С., но заболяването му не е било овладяно и състоянието му остава тежко. Поради посочените причини е напуснал турската, държава. Заявил е, че при връщането му на територията на Република Турция ще бъде поставен в същото положение на човек извън легалната система на пребиваване, като съществува риск да се разкрият обстоятелства, свързани с неговото извънболнично лечение. Не е заявил посочените обстоятелства в хода на образуваното административно и съдебно производство по първата молба за международна закрила, поради страх от самоизобличаване в извършване на действия по заплащане на незаконно лечение в турски болници. По негови думи не е гарантирано нито приемането му обратно по реда на реадмисия или връщане по ЗЧРБ, нито предоставянето и

получаването на някакъв вид закрила, тъй като в момента Турция връща масово обратно в С. бежанците, пребивавали на турска територия през последните 10 години. Сирийският гражданин е изтъкнал, че след като е бил освободен от центъра за задържане в Б., е започнал да се чувства по-свободен и спокоен, което му е позволило да осмисли и осъзнае своята сексуална идентичност. В тази връзка е заявил, че е бисексуален, но до момента не го е споделял поради страх от отхвърляне, преследване или репресии - както от семейството му, така и от институциите, с които е имал контакт. Заявил е, че представлява риск от преследване в С. и в Турция, тъй като хората с различна сексуална ориентация не са защитени. Не е заявил за своята сексуална идентичност в подадената в ДАБ първа молба за международна закрила, поради страх от неразбиране, отхвърляне и репресии. Чужденецът е поискал да се вземе под внимание, че към момента му се провежда курс по лъчетерапия като част от продължаващото лечение на заболяването му и прекъсването му би било животозастрашаващо.

Към молбата чуждият гражданин е приложил: Медицинско направление от 19.12.2025 г. от д-р И. от "Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология "Проф. Иван Черноземски" ЕАД С.; Медицинско направление от 19.12.2025 г. от д-р К. Т. от "Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания" ЕАД.

С обжалваното Решение № 22-ОК/27.01.2026 г. интервюиращият орган, на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ е отказал да допусне за разглеждане по същество последваща молба за закрила, като е основал отказа си с чл.13, ал.2 от закона - подадена последваща молба, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Интервюиращият орган е обсъдил бежанската история на чуждия гражданин, анализирал е представените медицински документи, като е изложил мотиви, обосноваващи крайния му извод, че молителят не сочи нови релевантни обстоятелства за своята бежанска история и за държавата си по произход.

По делото бяха приети следните писмени доказателства:

От жалбоподателя бяха представени доказателства относно неговото заболяване.

От ответника беше представена справка за актуалната обществено-политическа обстановка в С. към м.април 2026 г.

От отдел "Миграция" при СДВР беше представена Докладна записка УРИ 5392р-1252/19.07.2024 г., послужила за издаване на Заповед УРИ 5392ПАМ-1819/17.07.2024 г., с която спрямо жалбоподателя е наложена ПАМ-Връщане до страна на произход.

По реда на чл.176 ГПК жалбоподателя направи изявление, в което сподели, че преди двадесет дни е бил в болницата и там са установили, че болестта му е напреднала в развитието си. Не може да постъпи в болница за лечение, защото няма документ - лична карта. Налага се да влезе в болница за лечение, за да се възпре развитието на болестта. От влизането ми в България не е напускат страната. Тъй като е болен, не може да напуска дома си, не може и да работя. Живее на външен адрес.

В дадения ход по същество жалбоподателят заяви, че се е лекувал в Турция. Понеже не му е бил издаден документ, че е осигурен, не е могъл да се лекува безплатно, затова е трябвало да напусне Турция. Когато е дошъл тук, го е било страх да каже, че е гей. Заяви, че иска да се бори със заболяването си, иска да постъпи в болница, за да се лекува.

При така установеното от фактическа страна Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено на молителя на 04.03.2026 г., жалбата е подадена на 09.04.2026 г. с вх.№ УП-23597, и при наличието на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – И. М., гл.експерт в РПЦ-С., определена

за интервюиращ орган със Заповед № ЦУ-РД05-77/05.02.2024 г. (л.22), в рамките на предоставената му предметна компетентност по смисъла на чл.76б ЗУБ и в рамките на законоустановения срок от 14 работни дни.

Актът е постановен в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му, поради което отговаря на изискванията на закона.

Производството е по реда на чл.76б ЗУБ, уреждащ специалната процедура по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила. Подадената от А. А. А. молба е последваща по смисъла на § 1, т.6 от ДР на ЗУБ, тъй като преди депозирането ѝ е било налице влязло в сила решение на Председателя на ДАБ, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Нормата на чл.76б ЗУБ регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл.33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл.33, § 2, б."г" държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Разпоредбите на чл.76а-76в ЗУБ транспонират изискванията на чл.40-42 от Директива 2013/32/ЕС и въвеждат механизъм за предварителен контрол за допустимост на последващите молби. Съгласно чл.76а ЗУБ преди разглеждането по същество се извършва преценка по чл.13, ал.2 относно наличието на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на чужденеца или за ситуацията в държавата му по произход. В чл.76б, ал.1 ЗУБ законодателят е възложил тази преценка на интервюиращ орган, който в 14-дневен срок от подаване на последващата молба, въз основа единствено на представените писмени доказателства и без провеждане на лично интервю, постановява решение за допускане или недопускане на молбата до производство за предоставяне на международна закрила. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

Съдът намира, че в случая административният орган не е нарушил чл.13, ал.2 ЗУБ, тъй като в нея не се съдържат изисквания по отношение на представените от чужденеца доказателства, а преценката за допустимостта се свежда до това дали е налице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, като именно тези доказателства удостоверяват, че обстоятелствата са нови. Тяхната доказателствена сила и относимост е подложена на анализ, но именно в контекста на изследване критериите за допустимост на последващата молба.

Поради предоставена от ДАНС информация в първото административно производство органът е формирал извод, че кандидатът представлява заплаха за националната сигурност на България. По силата на чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност, а според чл.12, ал.2, т.4 от закона хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност. Съгласно чл.14, § 5 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година в случаите, описани в § 4 б.а и б.б на чл.14 (когато са налице разумни основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира; като осъдено с влязла в сила присъда за особено тежко престъпление, лицето представлява заплаха за обществото в тази държава-членка), държавите-членки могат да решат да не предоставят статут на бежанец, когато подобно решение все още не е било

взето. А съгласно чл.17, ал.1, б."г" от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

В изпълнение на законово определените си правомощия, и при прилагане на конспиративност при съчетаване на гласни и негласни методи и средства при осъществяване на възложената със ЗДАНС оперативно-издирвателна дейност, включително и след извършен анализ на данните, органите на ДАНС са придобили информация, която обосновава издаването на обжалваното решение.

В настоящия случай е налице отрицателно становище на специализирания орган по защита на националната сигурност, обосновано с данните, съдържащи се в писмо рег.№ Т-2066/31.07.2024 г. на ДАНС, според което агенцията е придобила информация, че молителят представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Република България. Тази фактическа обстановка изпълва хипотезата на чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ.

Легално определение на понятието "Национална сигурност" се съдържа в § 1, т.1 от ДР на ЗДАНС, съгласно която: "Национална сигурност" е динамично състояние на обществото, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите, основните права и свободи на гражданите, устойчивото икономическо развитие и благосъстоянието на населението, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. В т.2 на същия параграф е въведено легално определение на понятието "Посегателство срещу националната сигурност" - целенасочени действия или бездействия на лица, групи или организации, водещи до процеси или събития, нарушаващи устойчивото състояние на националната сигурност на Република България. С разпоредбата на § 1, т.14, б."д" от ДР на ЗЗКИ е посочено, че "Интереси на Република България, свързани с националната сигурност" са гарантирането на суверенитета и териториалната цялост и защитата на конституционно установения ред в държавата, включително разкриване, предотвратяване и противодействие на терористични действия.

По силата на чл.4, ал.1 ЗДАНС агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Според чл.4, ал.1, т.11 и т.14 от закона компетентността на агенцията е в областта на защита на националната сигурност от посегателства, свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им, и посегателства свързани с миграционни процеси. В изпълнение на тези задачи ДАНС извършва контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденците.

С нормата на чл.5 ЗДАНС на агенцията е възложено да организира и провежда оперативно-издирвателна и оперативно-техническа дейност за наблюдение и контрол на лица, обекти и дейности по реда на този закон. Съгласно нормата на чл.6, ал.3 от закона агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България. ДАНС осъществява възложените със ЗДАНС дейности чрез своите органи, чиито правомощия са разписани в чл.123, ал.2 ЗДАНС.

Информацията, събрана от ДАНС в изпълнение на специалните ѝ правомощия по чл.4, ал.1 ЗДАНС, безспорно е резултат от процедура, при която се извършват дейности по наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвени или осъществявани посегателства срещу националната сигурност (чл.4, ал.2 ЗДАНС). Именно поради специфичния характер на информацията, съдържаща данни, касаещи националната сигурност, тя не може да бъде предоставяна в пълен обем на лица извън агенцията, включително на Съда и страните по делото.

Преценката на цитираните нормативни текстове налага извода, че становището на ДАНС обвързва органа на ДАБ със задължителност. Защитата на националната сигурност съставлява особено важен държавен и обществен интерес. С процесното решение е постигната законовата цел и е възстановено състоянието на защитеност на националната сигурност на страната ни. Цитираните норми на ЗДАНС и ЗУБ са императивни и на административния орган не е предоставена преценката дали да предостави исканата закрила, а

напротив, има законова забрана за предоставяне и на статут на бежанец, и на хуманитарен статут. Неоснователно подателят на се позоваване на практиката на СЕС. В Решение от 22 септември 2022 г. по дело С-159/21 е постановено, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице, като се основава на споменатото становище. Решаващият орган не може просто да приведе в действие решение или становище, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на националната правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила, а е длъжен сам да вземе решение, въз основа на събраните в производството доказателства, което решение да е фактически и правно мотивирано.

Органът със специализирани функции в областта на националната сигурност е дал *мотивирано* становище, че молителят представлява заплаха за националната сигурност на България. Становището е изложено в Справка рег.№ RB202001-001-03/T-6-4660/09.10.2024 г., цитирана в писмо рег.№ М-17172/16.10.2024 г. на ДАНС. Същата справка е представена и по указаното по-горе адм.дело № 8414/2024 г. на АССГ, като е коментирана в Решение № 18379 от 30.09.2024 г., постановено по същото дело. Агенцията е установила обстоятелства, които дават основание да не се приема за достоверна изложената бежанска история от молителя и настоящ жалбоподател. Специализираният орган е установил, че чуждият гражданин умишлено невярна информация относно своя случай, като се представя с чужда самоличност.

Такива обстоятелства са установени и в хода на административното производство. Самоличността на чужденеца е установена с подписана от него декларация по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, при все че е имал сирийска лична карта в себе си, както е споделил на интервюто. Неясно е при това положение защо той не е позволил самоличността му да бъде установено въз основа на официален документ, а вместо това е предпочел да посочи имена и данни, каквито е вписал в декларацията си. Нещо повече: в последващата молба самият молител е признал, че в Турция е използвал документ за самоличност на друг човек. След като в изготвените в Турция медицински документи (л.255 и сл.) чуждият гражданин фигурира с имената А. А. А., с които се е представил и в попълнената от него декларация по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, е налице основателно съмнение дали изобщо медицинската документация се отнася до жалбоподателя, още повече като се има предвид споделеното (отново в последващата молба), че цялото лечение там е проведено в домашна обстановка, без държавен контрол, без официални болнични записи. В случая не са налице приемливи причини от поддържане на неистинска самоличност пред българските власти. Съдът също не може да кредитира с доверие нито едно от твърденията на лице, което сменя своята самоличност. Това обстоятелство показва наличие на склонност към умишлено даване на невярна информация и поставя под съмнение достоверността на цялата бежанска история на молителя.

При това положение, при преценката си относно баланса между националния интерес, охраняван от държавната агенция, и частния интерес на жалбоподателя, следва да се приеме, че последният е непротивопоставим на обществения интерес.

Изложеното дотук е достатъчно да обоснове извод за неоснователност на подадената жалба, но за пълнота на изложението Съдът ще се спре и на следното:

Последващата молба за закрила е обоснована с нови обстоятелства, **първото** от които е свързано с оспорване на извода, възприет от ВАС с Решение № 13063 от 17.12.2025 г., че по отношение на него Турция се явява "трета сигурна страна" по смисъла на § 1, т.9, б."а-г" от ДР на ЗУБ, тъй като турските власти не са му предоставили законен статут на пребиваване, не се е ползвал от временен, хуманитарен или друг вид статут, не е имал достъп до безплатно лечение и полученото лечение на турска територия е реализирано извън общата система на здравеопазване. В тази връзка намира, че е нарушено правото му на живот по чл.2 ЕКПЧ и чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ.

Анализирайки това обстоятелство, Съдът съобрази следното:

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело С-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се

провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл.40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б."г" от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл.40, § 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут. Според тълкуването на СЕС, предоставено в т.58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело С-563/22: чл.40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б."а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

Съдът намира, че правилно в административното производство са приети за преклудирани обстоятелствата във връзка със здравословното състояние на молителя.

На първо място следва да се подчертае, че в настоящото съдебно производство не може да бъде ревизиран изводът на ВАС, закрепен във влязлото в сила негово решение, защото това противоречи на принципа за зачитане стабилитета на влязъл в сила съдебен акт на касационната съдебна инстанция.

На второ място, противно на твърденията в жалбата, в предходното производство, крайният акт по което е преминало през две съдебни инстанции, въпросът за заболяването на чуждия гражданин не само е споменато, а е обстойно разгледано. Както административният орган, така и контролиращите инстанции (АССГ и ВАС), са отчели обстоятелството, че в Турция с молителя е проведено успешно лечение, че то е дало положителни резултати и че чужденецът доброволно, по своя воля, го е прекъснал. При престоя в Турция е претърпял тринадесет химиотерапии, които са подобрили състоянието му, но той е искал по-добро лечение в България. Както е посочил АССГ, не са налице обективни данни, от които да се изведат очаквания, че в България молителят ще получи търсеното по-добро лечение в сравнение с това предлагано в Турция, при това обективно доказано, че е дало много добър резултат, довел до подобряване здравословното му състояние.

Преценката на тези обстоятелства налага извода, че са преклудирани въпросите, свързани с личното положение на молителя като страдащ от онкологично заболяване – те са обсъдени в първото административно производство, преминали са и съдебен контрол на две инстанции. Налага се извод, че са преклудирани факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

На трето място, даденото в жалбата тълкуване на чл.2 ЕКПЧ и чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ не намира опора в закона. Според чл.2 ЕКПЧ правото на живот на всеки се защитава от закона. Никой не може да бъде умишлено лишен от живот, освен в изпълнение на съдебна присъда за извършено престъпление, за което такова наказание е предвидено в закона. А според чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция.

В случая не се спори, че към момента с молителя се провежда курс по лъчетерапия като част от продължаващото лечение на заболяването му, както и че прекъсването му би било животозастрашаващо, но не установява молителят да е застрашен от умишлено лишаване от живот, от смъртно наказание или екзекуция. В този ред на мисли следва да бъдат споделени съображенията на ответника, свързани с наличието и на други органи, които биха могли да му съдействат да остане в България, както и че по реда на ЗЧРБ той може да бъде върнат в Турция, за да се лекува. Все в същата насока на разсъждения Съдът съобрази даденото в предходното административно производство мнение от д-р Г. С., че най-големите хематологични звена са в [населено място], Турция.

Наред с това, както самият жалбоподателя заяви пред Съда, той се е лекувал в Турция, но напуснал тази страна, понеже не му е бил издаден документ, че е осигурен, не е могъл да се лекува *безплатно*. Отсъствието на безплатно лечение не може да бъде приравнено на липса на лечение, и по никакъв начин не означава излагане на опасност от умишлено лишаване от живот, от смъртно наказание или екзекуция.

На четвърто място, обстоятелството, че молителят е лице от уязвима група по смисъла на § 1, т.17 ДР на ЗУБ, не представлява самостоятелно и задължително основание за предоставяне на международна закрила при липса на материалноправните предпоставки за предоставяне на такава, предвидени от българския и европейския законодатели - така Решение на ВАС по адм.дело № 5347/2025 г. В Решение на СЕС от 18 декември 2014 г. по дело С-542/13 се сочи, че дадена държава-членка няма задължение, предвиждащо в посочената държава да се разреши пребиваването на чужденец, страдащ от заболяване, създаващо реална опасност за живота или физическото му здраве, или реална опасност от нечовешко или унижително отнасяне, когато в държавата му на произход или в третата страна, където е пребивавал по-рано, няма подходящо лечение, без да е налице лишаване от грижи, което е причинено умишлено на този чужденец в посочената страна. В този смисъл липсата на персонал и адекватна инфраструктура за справяне с нуждите на хората с медицински проблеми не би отговаряла на изискванията за наличие на преследване или сериозна вреда, за да бъде идентифициран в съответствие с чл.6 от Директива 2011/95 ЕС, освен ако лицето не е умишлено лишено от здравни грижи.

В допълнение Съдът съобрази, че в указаното решение СЕС се е произнесъл, че рисковете от влошаване на здравословното състояние на гражданин на трета страна, които не произтичат от причинено му умишлено лишаване от грижи, срещу които разглежданото в главното производство национално законодателство предоставя защита, не се обхващат от чл.15, б.а) и в) от Директива 2004/83, тъй като посегателствата, дефинирани в тези разпоредби, са съответно смъртно наказание или екзекуция и тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Чл.15, б.б) от директивата дефинира тежкото посегателство, свързано с подлагането на гражданин на трета страна, в неговата страна на произход, на изтезание или на нечовешко или унижително отнасяне или наказание. От тази разпоредба произтича ясно, че тя се прилага само за нечовешкото или унижително отнасяне по отношение на молителя в неговата страна на произход. Законодателят на Съюза е предвидил предоставянето на субсидиарна закрила само в случаите, когато тези видове отнасяне са налице в страната на произход на молителя.

Предвидената в чл.9, ал.8 ЗУБ възможност за предоставяне на закрила е различна от статута на бежанец и статута на субсидиарна закрила по Директива 2011/95, тъй като урежда закрила по хуманитарни съображения, без същите да попадат в материалния обхват на Директива 2011/95. С това единствената национална нормативна възможност за предоставяне на статут по хуманитарни съображения се доближава до възможността за уреждане на незаконния престой на гражданин на трета страна, предвидена в чл.6, § 4 от Директива 2008/115/ЕО, чрез предоставяне на самостоятелно, национално разрешение за пребиваване, уредено в националното, а не в Съюзното право. Именно във връзка с приложението на чл.9, ал.8 ЗУБ в предходното административно производство е събрана и анализирана информацията относно състоянието на здравните грижи в страната на произход на молителя.

Решение на Съда (голям състав) от 22 ноември 2022 година по дело С-69/21, е в смисъл, че Директива 2008/115, във връзка с чл.7, както и чл.1 и 4 от ХОПЕС, трябва да се тълкува в смисъл, че не налага на държавата членка, на чиято територия пребивава незаконно гражданин на трета държава, да му предостави разрешение за пребиваване, когато по отношение на него не може да бъде издадено нито решение за връщане, нито мярка за извеждане, тъй като са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че ще бъде изложен в държавата по местоназначение на реална опасност от бързо, значително и необратимо усилване на болката, причинена от тежкото заболяване, от което страда. В конкретния случай по отношение на чуждия гражданин е издадено решение за връщане, като може да бъде преценено това да стане именно в Турция, още повече Съдът по-горе изясни, че в настоящото производство не може да се ревизира влязлото в сила решение на ВАС, според което за молителя тази държава е трета сигурна.

Уточнено е в Решение от 12 септември 2024 г. по дело С-352/23, че държавите членки са длъжни да спазват забраната за нечовешко или унижително отношение, произтичаща от чл.4 от Хартата, когато прилагат Директива 2008/115. От това следва, че те трябва също така да гарантират, че гражданин на трета

страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, не се намира, докато не бъде изведен от тази територия, в положение, забранено от споменатия чл.4. Нарушение на посочения чл.4 би било налице, когато поради безразличието на органите на държава членка лице, което е напълно зависимо от подпомагането с публични средства, независимо от своята воля и личния си избор, би се оказало в положение на крайна материална нищета, без да може да задоволява най-основните си потребности, по-специално от храна, лична хигиена и дом, което би увредило физическото или психическото му здраве или би довело до несъвместимо с човешкото достойнство влошаване на неговото положение (в този смисъл решения от 19 март 2019 г., Jawo, C-163/17, и от 16 юли 2020 г., Addis, C-517/17). Недостатъците трябва да са с особена висока степен на сериозност, която зависи от всички обстоятелства по случая (решение на ЕСПЧ от 21 януари 2011 г., M.S.S. с/у Б. и Гърция). Особено висока степен на сериозност би била налице, когато поради безразличието на органите на държава членка лице, което е напълно зависимо от подпомагането с публични средства, независимо от своята воля и личния си избор би се оказало в положение на крайна материална нищета, без да може да задоволява най-основните си потребности, по-специално от храна, лична хигиена и дом, което би увредило физическото или психическото му здраве или би довело до несъвместимо с човешкото достойнство влошаване на положението му. Преценката на наведените от молителя обстоятелства, в съчетание с влошеното му здравословно състояние, навежда Съда на извод, че посочената степен не е налице, доколкото не е налице значително влошаване на условията на живот на заинтересованото лице, тези условия не водят до крайна материална нищета, която поставя лицето в положение, което е толкова тежко, че може да се приравни на нечовешко или унижително отношение. Молителят не е изпаднал в положение на крайна материална нищета, без да може да задоволява най-основните си потребности, по-специално от храна, лична хигиена и дом, което има за последица увреждане на физическото или психическото му здраве, несъвместимо с човешкото му достойнство с нарушение на чл.1 и чл.4 от Хартата.

Ето защо закрилата по чл.9, ал.8 ЗУБ е неприложима в случая.

Второто от основанията, изтъкнати в последващата молба, е заявеното от молителя, че е бисексуален, но до момента не го е споделял поради страх от отхвърляне, преследване или репресии. Заявил е, че представлява риск от преследване в С. и в Турция, тъй като хората с различна сексуална ориентация не са защитени.

По-горе се изясни, че за нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат факти, чието откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила.

В случая, на проведеното интервю в предходното административно производство молителят не е изложил проблеми, свързани със сексуалната му ориентация. Същият изрично е запитан дали има да добави нещо към всичко, което е споделил, и той е отговорил отрицателно. Недопустимо е повдигането на такъв въпрос едва при подаване на последващата молба.

В разглеждания казус в Докладна записка УРИ 5392р-1252/19.07.2024 г., послужила за издаване на Заповед УРИ 5392ПАМ-1819/17.07.2024 г., с която спрямо жалбоподателя е наложена ПАМ-Връщане, е отразено споделеното от чуждия гражданин, че целта му е била да стигне до държава от З. Европа - Германия. След като на чуждия гражданин е разяснено, че е незаконно пребиваващ, същият е заявил, че ще се укрие и предприеме действия за преминаване в държава от З. Европа.

Не се изтъкват обстоятелства от категорията на посочените в чл.9, т.1 и 2 ЗУБ, поради което предоставените данни следва да бъдат коментирани в светлината на обстоятелствата по чл.9, т.3 ЗУБ.

Няма спор, че цялостната обстановка по линия на сигурността в С. е нестабилна и перспективите за нейното подобряване са предпазливи, но внимателният анализ на събраните данни не обосновава наличието на предпоставките по чл.9 ЗУБ във вр.с чл.15, б."в" от Директива 2011/95/ЕС.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в чл.15, б."в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които

по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело C-465/07, чл.15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с чл.2, б."д" от същата, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Макар Директива 2004/83/ЕО да е отменена, текстът на чл.15 от последната съответства на чл.15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на СЕС, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецът закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си.

От публично достъпните данни се установява, че през месец януари 2026 г. сирийското правителство и кюрдските Сирийски демократични сили са сключили споразумение, поставящо началото на примирие и интеграция на кюрдските райони и сили в структурите на държавата. Поставено е началото на търсена устойчивост и гарантиране на сигурността в северните и североизточните райони на страната, където живее това етническо малцинство. Данните за актуалната ситуация в С., която Съдът възприема от публикуваната от Б. информация, сочат, че четиридневното споразумение за прекратяване на огъня между сирийското правителство и кюрдските сили, което изтече тази вечер, е удължено с 15 дни, по съобщение на сирийското министерство на отбраната, цитирано от Р. Удължаването е било решено с цел да се подкрепи операцията на САЩ за прехвърляне на затворници от "Ислямска държава" от С. в И., е казано в изявление на министерството. Предвожданияте от кюрдите Сирийски демократични сили (С.) са обявили, че споразумението е постигнато чрез международно посредничество и че "диалогът с Д. продължава". Сирийската армия е обявила във вторник, 20 януари, ново четириддневно прекратяване на огъня с кюрдските сили, след като предишното споразумение се провали. Сирийските демократични сили са се изтеглили от големи райони в С. и Източна С., като са ги отстъпили на сирийските правителствени сили. В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на групировката "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някой части има спорадични сблъсъци и локални нарушения не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В страната е даден ход на помирителни процеси, реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес. Регистрирани са случаи на насилие, но тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело C-465/07. От информацията в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Отделно от горното, съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсецът закрила

лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не се установяват данни за наличие на въоръжен конфликт, който да представлява риск за живота на цивилното население, поради безогледно насилие. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила". От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на молителя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Що се касае до становището относно връщане в С., дадено от ВКБООН през декември 2024 г., с което Съдът е служебно запознат, но счита, че представената в настоящото производство справка за актуалната обществено-политическа обстановка в С. е по-актуална от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е "до надеждна информация, която да позволява оценка" на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

Административният орган е обсъдил обстановката в страната на произход на молителя и е постановил акта си в рамките на законово установената процедура. Преценката е извършена единствено за целите на допустимостта и не представлява произнасяне по същество, което да иземе компетентността на Председателя на ДАБ.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предпоставя отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 22-ОК/27.01.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което не е допусната последващата молба на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ КП-01-123/09.01.2026 г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: